

НАТХНЕННА ПРАЦЯ — ЩЕДРИЙ КОЛОС

В колгоспі «Росія» Новоукраїнського району жнива в розпалі. Велика площа відведена в тракторній бригаді № 3, яку очолює Віктор Андрійович Петренко. І кожен механізатор цього колективу вишов на жнива з конкретним особистим планом — засипати в комори хліб нового врожаю за 10—12 робочих днів, не допустити втрат зерна при збиранні та перевезенні, оголосити бій простоям в загінці.

У НАЙСТИСЛІШІ СТРОКИ

З перших днів працює без поламак агрегат молодого комбайнера Анатолія Бродового (фото зліва). І не тільки справна техніка, а й майстерність — надійна підмога сьогодні в боротьбі за нарощування темпів косовиці. Анатолій Бродовий та його помічник Іван Григорович Чекой добилися найвищого ре-

зультату серед комбайнових екіпажів бригади (фото праворуч). За перші дні жнив комбайном СК-4 вони збрали пшениці на площі 1002 гектари і намолотили 2253 центнерів зерна.

(Див. 2-й стор.)

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

- Володимир ШАНДРУК — колгосп «Дружба» Долинського району — намолотив 3890 центнерів зерна.
- Андрій ТРЮХАН — радгосп «П'ятихатський» Петрівського району — 2953.
- Микола МИГУЛЬ — колгосп імені Леніна Долинського району — 2890.
- Василь СЕМЕНЧЕНКО — радгосп «Червоний землероб» Бобринецького району — 2620.
- Леонід ХАРИТОНОВ — колгосп імені Чкалова Петрівського району — 2450.
- Леонід ФЕДУРС — колгосп імені Ілданова Світловодського району — 2406.
- Іван КУХТА — колгосп «Росія» Петрівського району — 2352.
- Микола КОРНІЧЕНКО — колгосп імені Шрова Устийківського району — 2330.
- Микола ЯКОВЕНКО — колгосп імені Леніна Долинського району — 2289.
- Леонід СОКІЛ — колгосп «Зоря комунізму» Новгородківського району — 2031.
- Андрій ВОЙТОВИЧ — радгосп «Червоний землероб» Бобринецького району — 2031.

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКСПИ

ГАЗЕТА ВІХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI

№ 79 (2027)

ЧЕТВЕР

3

ЛИПНЯ

1975 р.

Ціна 2 коп.

ОСОБИСТИЙ ДАРУНОК

Напередодні жнив в нашій комсомольській групі пройшли комсомольські збори. Це вже стало традицією — косовицю хлібів зустрічати конкретним планом. Жнива елени нашої тракторної бригади вирішили закінчити за 10—12 робочих днів. На зборах кожен комсомолец взяв підвищені соціалістичні зобов'язання. А вже особливі пи-

лишні жнива — останні в п'ятиріччі і від їх успіху значно залежить і кінцевий результат роботи хліборобів за минулі п'ять років. Готуючи свій особистий трудовий дарунок наступному XXV з'їздові КПРС, Андрій Гладкий зобов'язався за жнива скосити ранніх колосових на площі 170 гектарів і намолотити 6700 центнерів зерна. Його супер-

ник по змаганню Іван Хмельок дав слово скосити хліба на такій же площі і обмолотити 6 тисяч центнерів. Зараз обидва вже обмолотили майже по дві тисячі центнерів зерна і ведуть перел в соціалістичному змаганні в перші дні збиральних робіт.

Б. ЖЕЛУДКОВ,
групкомсорг комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Родина» Ульянівського району.

ТАКОГО спекотного літа механізатори с. Лешині ще не пам'ятають. До позначки сорок піднімається на шкалі термометра червоний стовпчик. Павло Шпук антирає правцею спитале поле і за звичкою поглядає на різні рядки скошеної валів пшениці, що лягли за його жаткою. І думки його схиляють хліборобські. Пригадає певною розмову з бригадиром тракторної бригади, комбайнером дивного механізованого загону Анатолієм Миколайовичем Кирчицею.

— Не личить нам збирати низький урожай, — говорив тоді бригадир. — Звісно, все на погодні умови сплинемо. А що зробив кожен з нас, кожен комсомолец, щоб врожай був дорідним?

ЙОГО ПЕРЕДОВИЙ РУБІЖ

«Справедливо сказано», — міркує Павло. Пригадує, як сіяв на цьому ж полі пшеницю, боронував, підживлював. Недаремно Анатолій Михайлович згадав мічурінські слова. Любить допомагати молоді, всі механізатори в бригаді — його вихованці. І він не найбільше поважає Павло Петра Миколайовича Ясківа — кавалера ордену Трудового Червоного Прапора, досвідченого комбайнера

Його доля схожа на долю Олексія Мересьєва. Десять років тому йому ампутували ногу, а з бригади не пішов, залишився комбайнером. В районі його знають, як одного з правофлангових у змаганні, і приємню Павлові, що саме Петро Миколайович перед косовицею звернувся до його:

— Думаво тебе рекомендувати кандидатом в члени КПРС. У відповідальний момент даємо реко-

мендацію. Тож ішло свій тримав рубіж.

Павлові Шпуку лише двадцять років. Ще в армії не служив. А серед механізаторів другої тракторної бригади — один з кращих. Йому доручили косити на звал ранці зернові. Валів і сночі його жатка в загінці. Уже скосив пшеницю на площі банько трьохсот гектарів. Дає фронт робіт комбайнерам. А сьогоднішній день у молодого механізатора — особливий. Учереї його прийматимуть кандидатом члени КПРС.

Павло не позитив. Як по маслу під'їхав на машині секретар парт-

кому територіального Генерія Василюк Сухомлин.

— Добре косячи. Та на кітка голіві доведеться залізати агрегат. Зараз поїхав на засідання бюро.

З мислито Павло ще раз дивиться на валів пшениці. Яким здається, і краю немає, а секретар парткому, ніби повітряно його думки, вголос промовляє:

— Так працювати, Павле! Оце і є сьогодні твій передовий рубіж.

П. МАЛЄВ.
Колгосп імені Суворова Устийківського району

ЖНИВА ОЧОЛЮЄ ШТАБ

18 комсомольсько-молодіжних екіпажів та 17 молодих комбайнерів ведуть зараз комбайни хліборобів імені Олександрівського району. В розпалі напружена битва за урожай. Для того, щоб золоте зерно, впроще збайлявими руками хліборобів, без затримки лягло у кузови автомашин, щоб жоден кілограм хліба не розсипався степними дорогами, щоб жнива завершились успішно, комсомольці Олександрівщини, підтримавши заклик комсомольців і молоді колгоспу імені К. Маркса Кіровоградського району, вирішили: всі сили — на збирання хлібів!

Перед початком косовиці райком партії та райком комсомолу провели нараду ідеологічних працівників, партійного та комсомольського активу

району. На ній йшла мова про допомогу жниварям, про організацію змагань за успішне збирання та збереження врожаю.

Зараз в районі комсомолу працює штаб «Жнива-75», очолюваний першим секретарем райкому комсомолу Миколою Швиданком. До штабу щодня надходять інформації з полів, репорти про успіхи, тривожні сигнали про затримки. І райкомівці надійно тримають в руках пульс жнивної поля. Оперативно відгукуються на турботи молодих хліборобів, спорошують соціалістичне змагання комсомольсько-молодіжних екіпажів та окремих комбайнерів, визначають правофлангових.

Для відзначення тих, хто показує кращі темпи збирання врожаю, встановлено перехідний Червоний прапор та перехідний Червоний вимпел

райкому комсомолу. І впродовж жнив молоді лідери за результатами жнив і втілюють жниву.

В понеділок районні лідери першій лінійці і цього ж дня Микола Швиданко вручив перехідний Червоний прапор комсомольсько-молодіжному екіпажу Олександрівського району комбайнера Юрія Ткаченка з колгоспу «Перемога». Хлопці скосили пшеницю на площі 138 гектарів, намолотили 2205 центнерів зерна. А комбайн Миколи Сухомлин (ім'я його Фрузе) знякрасив перехідний Червоний вимпел, зібравши другий секретар райкому комсомолу Володимир Бугарюк. Комбайнер Микола Миколайович зібрав хліба на 116 гектарів.

М. ВІДЕНКО.

З АКИНЧУВАЛОСЯ будівництво першої черги Побузького нікелевого заводу. Штаб ударної республіканської комсомольської будови працював майже без вихідних, і робочий день тут нерідко співпадав із світловим. Якось в обідню перерву (на заводі, бо в штабі перерв не було) сюди прийшли схвильовані вже немолоді будівельники. Прийшли прямо з робочих місць, в спеціалі, рясно покранених розчином припорошених крейдою, в чоботях такого ж «оздоблення».

Повражнивши хустку, одна з несподіваних гостей почала першою:
— Ви увійти не можете, як ці діти роблять! Якби не вони...
— Вручили та ще й як! — підтримали жіночки. — Розумієте, навперекі пояснювали секретареві комсомольської організації заводу, — вода підземна прорвала. Вся робота могла б піти навівесь, а вони в кедах, в черевиках, хоч би що, — відрами давай вичерпувати! Ну й молодці!

— Це в підвалі насосної? — запитав секретар.
— Так. Знаєте, вже майже закінчували штукатурні роботи, а тут ліхо таке. Спасибі хлопцям! Оце ми й прийшли всією бригадою, просимо штаб підняти прапор на їх честь.

Коли «делегация» пішла, Віктор Ковальчук — секретар комсомольської організації новобудови, пояснив, що бригаду схвильовані учні технічного училища, які проходили виробничу практику. І додав, як на доказ того, що нічого особливого не трапилося:

— Доброзичливо прийняли їх до роботи в свій колектив. Привітно і вимогливо ставилися до них. Вчили поважати те, що робили своїми руками. Хіба ж могли ці «діти» (тут Віктор посміхнувся) дозволити, щоб прощав труд їх старших товаришів, та й самі вже в тому підвалі не один квадратний метр панесли штукатурки.

А на ранок червоний прапор

ударної республіканської комсомольської будови розвивався біля входу в наосну — перед зміною вручили учням-практикантам з будівельного училища.

Згодом юнаки, яких так турботливо просили відзначити вся бригада досвідчених будівельників, втілися в робітничі колективи. Минуло відряджє кілька років, та жоден з тих хлопців не зрадив своїй професії. Бо в першому робітничому колективі, де починалося їх входження в трудове життя, склалися хороші стосунки, їх прийняли досвідчені будівельники як рівноправних.

Так, хороші стосунки, без зверхності,

РОЗМОВА ПРО НОВАЧКА...

так саме, як і без зайвої дрібязкової оцінки, для новачка в колективі часто більш важливі, ніж зарплата, скажімо. Соціологи, наприклад, тих, чий трудовий стаж не перевищує й трьох років, відносять до групи, яка найактивніше реагує на так званій «психологічний клімат». А вже незадоволення стосунками на роботі, як правило, породжує незадоволення самою роботою, а часом і повне розривання обраною професією. Словом, не став «своїм» для новачка колектив — як результат обов'язково буде занадто розраховок. Це не система, звичайно, але суттєва причина повної «летунії» і «перебіжчиків».

На тому ж Побузькому нікелевому заводі в минулому році досить швидко з числа нового поповнення недорахувалися чимало випускників МСПТУ № 2. Юнаків і дівчат із групи, що прибула туди в будівельне управління, здебільшого розподіляли в колективи, де самих дорослих слід було виховувати, новачків ставили на підсобні роботи. В училище «посипалися» листівки скарги, а згодом у відділі кадрів Побузького будуправління почали надходити заяви з проханням розрахувати. З минулорічного випуску не густо залишилося в Побузькому. Через те, що нові колективи стали «мачухами» для молодих робітників,

селище, яке відчуває нестачу будівельників, як бачимо, не долатиметься й тих, хто іде сюди з наміром зводити його майбутні вулиці, культурні заклади.

Розмова про новачка на виробничих сьогодні часто фігурує на різноманітних нарадах, на засіданнях. І обов'язково в комітетах комсомолу. Незабаром в області заводи, фабрики, будови, колгоспи і радгоспи, підприємства побуту приймуть нове поповнення. Інше професійно-технічні училища дають пугівки в трудове життя 6500 випускникам. Та плюс до цього ще випускники загальноосвітніх шкіл — армія чималенька. І від багатьох факторів залежить — стати їй гідним продовжувачем гродових традицій батьків, старших товаришів. Кожному новачку доведеться пройти через комплекс адаптації: оволодіти професією в пошуку розуміння (на підприємстві, на майстернях і класах), увійти в новий колектив, який нестожий на учнівський, пристосуватися до нового способу життя. Для одних це ще й розлушення з батьками, розлушення з містом чи рідним селом, де виріс і пройшло дитинство та ранні юність, і від групкомсорга, від наставника, гнх, хто найближче до новачка в робочій обстановці, в цей період входження в колектив вимагається розуміння, увага і, звичайно, людське співчуття на словах і на ділі.

Знати поповнення, що увіллється незабаром у численні колективи, — обов'язок комітетів комсомолу, перш за все. Ні в якому разі не зменшуючи вимогливості до новачків на виробничій, слід визначити їх характер, індивідуальності, долі і запити.

На заводі «Червона зірка» знайомство з майбутніми машинобудівниками комітети починають ще під час їх навчання в профтехучилищах. В практику увійшли щорічні комсомольські збори в ПТУ з молодими червонозорівцями, спільні вечори відпочинку, конкурси професійної майстерності. Випускники училища приходять потім на підприємство, добре знаючи, де вони будуть працювати і з ким.

Роль комітетів комсомолу і особливо комсомольських груп у «входженні» новачка в робітничий колектив дуже велика і відповідальна. Недостатньо взяти юнака чи дівчину на облік, побічно познайомитися з ними. Коли проходить урочиста посвята в робітники, ще до цієї незабутньої події в житті молоді людини, комітети комсомолу, комсомольські групи, кожен комсомолец повинен широкотурбуватися, щоб посвята стала найсерйознішим кроком входження новачка до його величності робітничого класу.

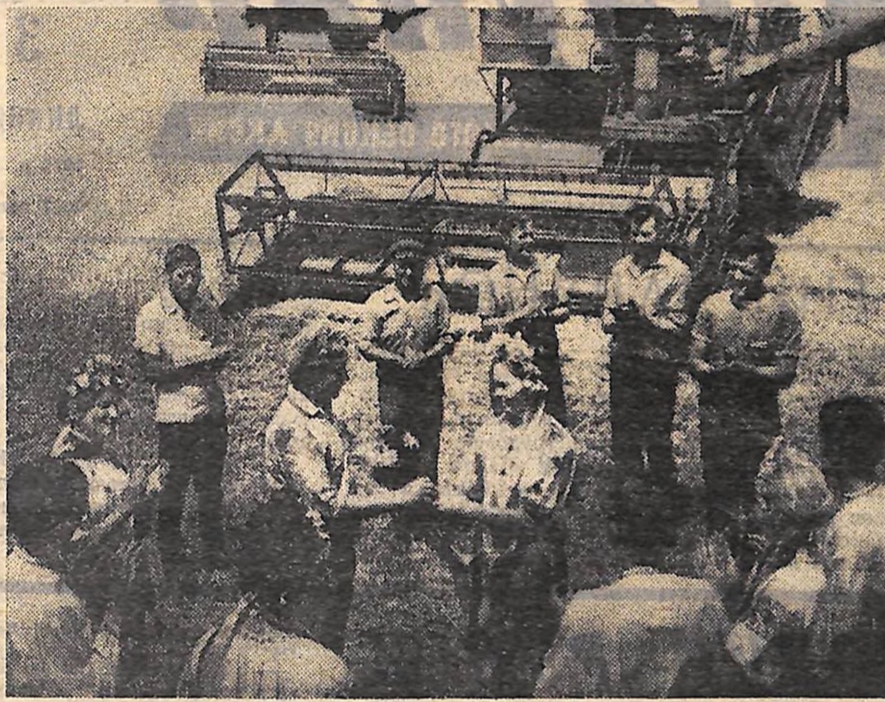
У НАЙСТИСЛІШІ СТРОКИ

Йде хліб нового врожаю з поля. А думка трудівників села про майбутній врожай. Головний агроном колгоспу А. П. Майданник і бригадир тракторної бригади № 3 В. А. Петренко (фото вгорі, справа ліво) перевіряють якість озанки під озими, виконачі трактористом Анатолієм Сушком.

Ударний труд і хороши настрої крокують поруч на ланах передового в районі господарства. Часто в гості на польовий стан приходять сільські аматори. В день, коли Анатолій Бродовий обійшов своїх суперників по змаганням, квіти йому прямо в загірці вручила учасниця художньої самодіяльності Лариса Шишкова (фото ліворуч).

Фоторепортаж В. Ковпака.

СЛОВО ДАЛИ КОМСОМОЛЬЦІ Тримова доблесть — XXV з'їзду КПРС

Понад триста комсомольців і молоді третього механоскладального цеху зараз стоять на відповідальних замовленнях — виготовленні деталей до серійного випуску сівалок СКН-8 та СЗ-3,6. Між окремими бригадами і ділянками, де працює молодець, іде змагання за успішне виконання завдань. Заступивши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, фрезерувальниця Ніна Личкаєнко, токарі Микола Гонтар і Леонід Мисаєс переглянули свої соціобов'язання і внесли ісправку — щозмін виконувати не менше півтори норми. На нашій ділянці механічні обробки деталей, Микола і Леонід дотримують свого слова не-комсомольськи — щозміни виконують свої завдання на 160—170 процентів.

О. ЗБАРАХ, завод «Червона зірка».

Кожен день Володі Василенка

«ЖОДИНОГО відстаючого!» — цей девіз давно став законом для нас, студентів четвертого курсу (екзамеш — позаду) факультету англійської мови Кіровоградського педагогічного інституту. Вже той факт, що ми взяли соціалістичні зобов'язання закінчити другий семестр без невиконаних, красномовно говорять про настрій майбутніх педагогів. Першими комсомольськими квитками зразка 1975-го року отримують, безперечно, краї — відмінники навчання, активісти, такі, як Володимир Василенко. Здається, недавно вчорашній школяр, випускник Кіровоградської середньої школи № 34 неспішно переступив поріг приймальної комісії педінституту. «Чому ви вирішили стати вчителем?» — перше питання, яке він тут почув. Відповідь

була немудравоною: «Бо мріяв про це ще тоді, як був у школі піонером». Просто люблю дітей, хочу не тільки спостерігати їх духовний розвиток, а й спрямовувати його. Успішно склав вступні екзамени, і почалися напружені студентські будні, зовсім не схожі на те шкільне безтурбоття, коли можна й урок не вивчити (можє не спитати?), і погуляти скільки захочеться. Студентська «читалка», семінарські заняття, сесія... Ми часто дивувалися: чому дехто ледве наспиндію «тягсе», а Володі, крім того, що відмінно навчається, ще й громадські доручення виконує, і ніколи не скаржиться, скрізь встигає. Вже на першому курсі він — член лекторської групи, слухач школи молодого лектора, політінформатор. Начитався, як готувався Во-

лодимир до своєї першої лекції на тему «Всесвітньоісторичне значення утворення СРСР». Побував і в історико-регіональному музеї, довгий час просиджував у бібліотеці, гортаючи сторінки старих газет і журналів. І так до кожної лекції чи політінформації: вибирав тільки те, чим можна зацікавити слухачів. Часто його можна було бачити з ветеранами Великої Вітчизняної війни І. Т. Артеменком та Ф. К. Белавином. Незабаром прийшла радісна звістка: Володимир став лауреатом V Всесоюзного конкурсу студентських робіт з проблем суспільних наук. Поїздка до Москви, де одержав Почесну грамоту ЦК ВЛКСМ. Навчання в інституті, педагогічна практика закріпили в ньому бажання стати справжнім педагогом. Про те, що він має для цього всі дані, не раз говорили досвідчені вчителі. Відмінник навчання, член комітету

комсомолу інституту Володимир Василенко має чудовий дар створювати атмосферу доброзичливості, товариської щирості, життєвого оптимізму еспірації він з'являється. Пригадує, як він був комсоргом у студентському будзгоні «Дружба-73». Трапилося так, що деякий час не було будівельних матеріалів. Студенти почали нудьгувати. А Володимир кудись пішов, з кимось поговорив... — Хлопці, — сказав він, повернувшись, от ми з вами тут сидимо, мух ганяємо, а на колгоспному току роботи непочатий край. Більше нічого не сказав, але все було й зроблено. Працювали тоді на славу, в зарплатні гроші перераховували на будівництво меморіалу Миколі Острівському. Вечорами дзвінкий Володимир голос здував колгоспному клубі, де він організував вечір відпочинку, виступав з лекціями. Через рік ступив він на педагогічний шлях, не завжди славетному, і буде ще давати своїм вихованцям все те, чим сам багатий, чим живе кожній день.

І. ДОБРЯНСЬКИЙ, студент.

